

slovo

November

MESAČNÍK CIRKEVNÉHO ZBORU ECAV RANKOVCE

11/2020

Pokoj ako ovocie Ducha Svätého presahuje naše chápanie pokoja. Túto pravdu som pochopila v tých najťažších okamihoch môjho života.

Dnes sa veľa ľudí snaží zbaviť svojich problémov a ťažkostí, chcú ich za každú cenu vyriešiť čím skôr a domnievajú sa, že potom budú šťastní a spokojní. Že potom si začnú užívať svoj život. Pri čítaní Božieho Slova som ale pochopila, že Pán Boh chce, aby sme sa naučili mať pokoj aj uprostred búrok. Chce, aby sme pokoj mali aj vtedy, keď veci nejdú tak, ako by sme chceli – keď tvoj šéf nezaobchádza s tebou správne, keď si nedostal povýšenie, ktoré si chcel, keď tvoje dieťa nerobí to, čo by malo. Keď nič nestíhaš, si unavený z povinností, vyčerpaný z nemoci... Apoštol Pavol zakúšal všetky druhy trápenia. Ľudia mu robili neférové veci, iní o ňom klamali. Predsa však povedal: „Napriek všetkým týmto veciam sme viac než víťazi.“ Takýto druh postoja musíme mať. Nepoužívajme svoju vieru, aby sme sa zbavili všetkých svojich problémov. Používajme svoju vieru, aby sme zostali pokojní uprostred svojich problémov.

Poznáme príbeh o utíšení búrky na mori. Ježiš spal na malej loďke, keď sa zrazu strhla obrovská búrka. Bol silný a búrlivý vietor, kymácal loďou sem a tam. Učenci boli veľmi znepokojení a báli sa. Nakoniec povedali: „Ježiši,

prosíme, vstaň. Hynieme.“

Ježiš vstal a jednoducho prehovoril k búrke. Povedal: „Pokoj, utíš sa.“ Vietor okamžite prestal a Galilejské more sa utíšilo. Dôvod, prečo mohol Ježiš priniesť pokoj do tejto situácie bol ten, že On mal pokoj vo svojom vnútri. Bol v búrke, ale nedovolil búrke, aby sa dostala do Neho.

Pokoj, to nie je nevyhnutne neexistencia problému, ani to nie je neprítomnosť nepriateľov. Môžeš mať problém a konflikt okolo seba navonok, avšak vo vnútri môžeš prežívať sku-točný pokoj. Ako je to možné? Čo sa deje v živote človeka, ktorý všetko stratil a predsa vyzerá tak, akoby všetko získal?

Pokoj ako ovocie Ducha Svätého je dôkazom absolútnej dôvery v Božiu všemohúcnosť a Jeho konanie v našom živote.

Niekedy strácame pokoj nad vecami, ktoré nemôžeme zmeniť. Napríklad nemôžeme zmeniť rannú dopravu. Nemôžeme prinútiť svojho partnera, svojho šéfa, či suseda, aby robili veci, ktoré sú správne. Iba Boh môže. Rovnako si máme užívať svoj pokoj v živote, zatiaľ čo Boh mení veci v životoch ľudí okolo nás. Ak ododáme znepokojujúce situácie Bohu

v dôvere, že On má náš život pod kontrolou, On bude konať.

Byť naplnený pokojom ako ovocím Ducha znamená vedome odovzdávať dni a veci nášho života do Božích rúk. Je to každodenné pripomínanie si: „To je OK, viem, že Boh má nad tým kontrolu. Viem, že Boh bojuje moje boje za mňa.“

V Božom Slove je napísané, že človek, ktorý naozaj dôveruje Bohu, je podobný orlovi. Orol má nejakých škodcov, jedným z nich je napr. vrana. Vždy kráka, vždy mu pôsobí problém, obťažuje ho. Pravda je taká, že všetci máme niekoľko „vrán“ v našom živote. Môžeme ich mať aj celý krdeľ, spolu s niekoľkými kurencami a moriakmi!

Niektorí ľudia nám môžu robiť potiaže, môžu nás dráždiť, ak im to dovolíme. Potom v našom živote sú veci, ktoré nás obťažujú, znechucujú, vyvolávajú v nás obavy. Musíme sa naučiť lekciu od orla. Keď orol vonku lieta, často sa za ním objaví vrana a začne ho obťažovať, dráždiť a hnevať. Hoci je orol omnoho väčší, nemôže rýchlo manévrovať. Aby sa zbavil svojho škodcu, jednoducho rozťahne svoje krídla v rozpätí osem stôp a chytí teplý prúd a pozdvihuje sa vyššie a vyššie. Nakoniec sa dostane do nadmorskej výšky, kde žiadny iný vták neprežije. Vrana tam nemôže ani dýchať. Pri ojedinelých príležitostiach zbadali orla v nadmorskej výške až do 20 000 stôp, takmer tak vysoko, ako

lieta prúdové lietadlo.

Tak aj my, ak sa chceme zbaviť „svojho škodcu“, potrebujeme sa zdvihnúť vyššie. Potrebujeme v dôvere vystúpiť hore k nášmu Bohu. To sú výšiny, kam nič z toho, čo by nás tu na zemi mohlo obrať o pokoj, nedosiahne.

A keď príde búrka, orol jednoducho do búrky nejde. Nedovolí, aby ho pohltila. Nie, on rozprestrie krídla, chytí sa vetra a dvíha sa hore. Dvíha sa hore, až pokiaľ je úplne nad všetkou búrkou. Orol sa nestará o búrku, ktorej čelí. Neznepokojuje sa. Vie, že má východisko.

To je nádherný príklad toho, čo to znamená mať pokoj. Znamená to naučiť sa dvíhať hore. Rozprestrieť krídla viery a nechať sa niesť do Božej blízkosti. V Božej blízkosti, v Jeho odpočinku, kam sme pozvaní, nie je miesto pre strach a obavy.

Orol by sa bezpochyby mohol prebojovať cez búrku, zápasit' a byť v napatí a skončiť vyčerpaný a zbitý. Ale On to nerobí. Nedovolí, aby ho búrka pohltila a prevalcovala svojou silou. Mnohí z nás ale toto robia. Vrháme sa hlavou proti múru a sami bojujeme s mnohými ťažkosťami v živote, a tak prichádzame o pokoj. A pritom máme zaslúbenie pokoja od nášho Spasiteľa: „Pokoj svoj vám dávam...“ Pán Boh nám dal svoj pokoj. Povedal nám, aby sme svoje starosti uvalili na Neho. Dal nám krídla viery a povedal, že ak zostaneme pri Ňom a v Ňom, bude On bojovať naše boje.

Podme do Božej blízkosti, do Jeho odpočinku. Vo vzťahu s Ním dostávame dar pokoja, ktorý víťazí nad našou ustarostenosťou. Je to pokoj, ktorý prevyšuje každý ľudský rozum. Pokoj, ktorý chráni naše srdcia i mysle v Kristovi Ježišovi. ■

PRIJMI POKOJ DO SVOJHO SRDCA

■ STANISLAV KOČKA

„Veď ja poznám zámer, ktorý mám s vami - hovorí Pán. Sú to myšlienky pokoja a nie súženia: dám vám budúcnosť a nádej.“ (Jer 29, 11)

Zatiaľ čo sa zdá, že svet je teraz zahľtený chorobou, úzkosťou, zmätenosťou, finančným nedostatkom a všeličím ďalším spôsobeným vírusom (ktorý zďaleka nekončí) a z toho plynúcimi následkami, PÁN JE STÁLE NA SVOJOM TRÓNE, JEMU SA NIČ NEVYMKLO Z RÚK

A JEHO MYŠLIENKY SÚ VOČI NÁM STÁLE POKOJNÉ! V Jeremiášovi 29,11 je toto krásne slovo „pokoj“, v hebrejčine „shalom“, ktoré okrem pokoja znamená aj zdravie, blaho, mier, prosperitu a úplnosť – toto je Boží zámer, ktorý má s každým jedným z nás. Dokážeme tomu uverit'?

Dovolím si dnes zdieľať s každým z vás tento príbeh:

„Raz bol Kráľ, ktorý ponúkol cenu umelcovi, ktorý bude schopný najlepšie vykresliť podstatu slova pokoj. Mnoho umelcov to vyskúšalo. Kráľ sa pozrel na všetky obrázky, ale boli iba dva, ktoré sa mu páčili. Musel si medzi nimi vybrať.

Na prvom bolo pokojné jazero. Jazero bolo dokonalým zrkadlom, pretože okolo neho boli majestátne hory. Nad nimi bola modrá obloha s bielymi obláčikmi. Všetci, ktorí videli tento obrázok, si mysleli, že je to dokonalý obraz pokoja.

Na druhom obrázku boli tiež hory. Ale boli drsné a holé. Nad nimi bola rozzúrená obloha, z ktorej padal dážd' a na ktorej sa blýskalo. Z kopca dole padal mohutný vodopád. Nevyzeralo to vôbec pokojne. Keď sa však Kráľ pozrel lepšie, za vodopádom uvidel drobný krík rastúci v praskline v skale. V kríku sa uhniedzila vtáčia mama. Uprostred prívalu mohutej vody tam vtáčia mama sedela na svojom hniezde v dokonalom pokoji.“ O ktorom obrázku si myslíš, že získal cenu? Kráľ si vybral druhý obrázok. „Pretože,“ začal vysvetľovať svoje rozhodnutie Kráľ, „pokoj neznamená byť na mieste, kde nie je hluk, problémy ani tvrdá práca. Pokoj znamená byť uprostred všetkých tých vecí a stále mať pokoj vo svojom srdci. To je skutočná podstata pokoja.“ Boh chce pre nás to isté, milovaní. Hlavným záujmom Boha je me-

NIŤ NAŠE SRDCA VIAC AKO NAŠE SITUÁCIE (aj keď tie tiež mení). PÁN NESLUBUJE NEPRÍTOMNOSŤ SKÚŠOK VO SVETE, ALE SLUBUJE NÁM SVOJU STÁLU PRÍTOMNOSŤ; POMOC; A ÁNO, DOKONALÝ POKOJ! V TÝCHTO SKÚŠKACH.

Ježiš hovorí k tvojmu srdcu slovami: „Pokoj vám zanechávam, svoj po-

ZÁUJMOM BOHA

JE MENIŤ NAŠE SRDCA

VIAC AKO

NAŠE SITUÁCIE

koj vám dávam. Ale ja vám nedávam, ako svet dáva. Nech sa vám srdce nezvrúha a nestrachuje.“ Ján 14, 27

Biblia tiež sľubuje: „Má myseľ pevnú, zachoval si mu mier, veď dúfa v teba.“ Izaiáš 26, 3

NÁŠ POKOJ JE ÚPLNÝ, KEĎ JE ÚPLNE ZÁVISLÝ OD NEHO. Veď len premýšľajme, kam nás už toľkokrát doviedol „pokoj sveta“, na ktorý sa tak spoliehame, alebo si ho z vlastných síl vehementne vytvárame. BOH nám Svoj pokoj slobodne ponúka dokonca aj uprostred chaosu. V ňom sme ako tá vtáčia mama ukrytá v štrbine skaly za prudkým vodopádom: úplne v pokoji! (inšpirované myšlienkami Erika Célériera) ■

JAN AMOS KOMENSKÝ

■ KATARÍNA HAŠKOVÁ

Je to už 350 rokov, odkedy tento svet opustil asi najznámejší český, respektíve moravský učiteľ národov.

Meno Komenský je pre nás už natoľko známe, že je možno aj zbytočné ho nejako predstavovať. Jeho menom sa hrdí univerzita v Bratislave či naše, evanjelické gymnázium tu v Košiciach. Diela ako Labyrint sveta a ráj duše či Svet v obrazoch sú známe po celej Európe.

Jan Amos Komenský však nebol iba učiteľ. Jeho prvotným povoláním bola teológia. Po ukončení teologického štúdia v Nemecku a návrate do Čiech bol vysvätený za kňaza Jednoty bratskej a stal sa pomocníkom biskupa Jana Láneckého. Po dvoch rokoch služby v Přerove pri biskupovi mu bol zverený cirkevný zbor vo Fulneku, kde mal zároveň na starosti aj školu. Práve tam ho zastihla správa o najväčšej tragédii Jednoty bratskej a protestantizmu v Čechách – prehra na Bielej hore.

V roku 1620 už dva roky prebiehala vojna medzi protestantmi a katolíkmi, ktorá mala dostať prívlastok tridsaťročná. Výhra vládnucej dynastie Habsburgovcov, bigotne katolíckej, znamenala pre českých protestantov ťažké časy. Komenský sa musel ukrývať na panstve pánov zo Žerotína na severozápadnej Morave niekoľko rokov. Tu sa aj druhýkrát oženil (jeho prvá manželka a deti zomreli na mor) s dcérou bratského biskupa Jana Cyrilla Mariou Dorotou. Potomkovia jednej z ich štyroch dcér, Alžbety, dodnes žijú v USA.

Pomaly sa stotožňoval s myšlienkou potreby presunutia Jednoty bratskej do exilu, pomohol aj zorganizovať presun bratskej tlačiarne do Poľska. Vo februári 1628 odišiel s rodinou a ďalšími exulantmi do poľského Lešna, kde pôsobil ako učiteľ

na bratskom gymnáziu. Tam sa stal členom užšej rady Jednoty bratskej, 1632 seniorom moravskej vetvy Jednoty bratskej a bol vymenovaný za jej sekretára (pisára). Počas nasledujúceho desaťročia sa venoval pedagogickej reforme, písal učebnice, precestoval časť Európy a bol pozvaný aj na švédsky kráľovský dvor. Angažoval sa aj ako diplomat, zúčastnil sa rokovaní v Toruni (1645) o zmierení protestantov a katolíkov a usiloval sa ovplyvniť mierové rokovania v Nemecku v prospech českých emigrantov (1647). Nakoniec sa dostal do poľského Elblaga, kde bol zvolený (1648) za biskupa užšej rady Jednoty bratskej. Vtedy ešte netušil, že bude jej posledným biskupom.

Po ukončení tridsaťročnej vojny bolo jasné, že sa Komenský do vlasti už nebude môcť vrátiť. S touto zlou správou sa spojila aj osobná tragédia – smrť jeho druhej manželky. Po vyrovaní sa so žiaľom sa opäť vrátil do služby a k písaniu, tentokrát už v Blatnom potoku. Práve odtiaľ mnohokrát navštívil aj slovenské bratské zbory. Ako biskup v roku 1650 posvätil bratský chrám v Skalici a v Trnave potvrdil dohodu slovenskej Jednoty bratskej s kalvínskou cirkvou v Uhorsku.

Jeho vernosť českým exulantom ho vrátila v roku 1654 opäť do poľského Lešna, kde sa snažil získať pre nich podporu v Anglicku i Švédsku. Jeho sny o švédskej pomoci sa rozplynuli, keď musel s rodinou utekať z mesta v roku 1656, kým jeho knižnica i dom boli v plameňoch. Svoj život dožil v Amsterdame.

Dnes sa Komenský spomína prevažne ako učiteľ. On sám však vždy zdôrazňoval, že všetko vzdelanie má viesť človeka k zdroju múdrosti – k Bohu. Veril, že v poznávaní prírody i sveta a v poznávaní harmónii, ktorá vo svete vládne, človek nájde aj harmonický vzťah s Bohom. A práve úprimný, osobný vzťah k Bohu bol ten najvyšší ideál, kam sa aj podľa Komenského má dostať každý z nás. ■

Myšlienky Jana Amosa Komenského

■ *Byť kresťanom znamená byť človekom Kristu podobným.*

■ *Život je iba jeden, ale smrť má tisíc spôsobov. Pravda je len jedna, bludov tisíc podôb.*

■ *Hrdza skúša zlato a trápenie človeka.*

■ *Nikdy nebude chudobný ten, ktorému stačí to, čo má; ale nikdy bohatý ten, ktorému to, čo má, nestačí.*

■ *Pořádek jest duší všech věcí. Skrze něj rodí se, žije, květe, cokoliv se rodí, žije, květe; kde pořádek pevně stojí, stojí pevně i věci; mění-li se, mění se i věci; klesá-li, klesají i věci.*

■ *a vesměs se obracejí.*

■ *Nesľubuj že to spraviš, nehonos sa, že si to vykonal, ale nech tvoje skutky hovoria za teba.*

■ *Je nepremožitelná sila pravdy, ak je vyzbrojená svetlom poznania.*

■ *Nemilovať knihy znamená nemilovať múdrosť. Nemilovať múdrosť však znamená stať sa hlupákom.*

Keď Ježiš pokojne spí...

Z knihy Optika viery,
autor Andrea Korečková

Opustili zástup a vzali ho so sebou, tak ako bol na lodi. Boli s ním aj iné lode. Tu sa strhla veľká víchrice, vlny sa valili na loď, takže sa loď už naplňala. On ležal v zadnej časti lode a spal na poduške... (Mk 4, 35-38a)

„Učiteľ, nedbáš o to, že hynieme?“ Takúto výčitku adresovali učeníci Ježišovi počas búrky na mori. Oni sú vystrašení, zápasia o svoje životy a On si pokojne spí. Aký kontrast! Sú spolu na jednej lodi, v rovnakej situácii, ale ich vnímanie okolností je rozdielne. Prečo práve učeníci, ktorí zažívajú s Ježišom rôzne situácie, a každú chvíľu sa môžu presvedčiť o Jeho schopnostiach, v kriticknej chvíli pochybujú? Čo potom ostatní, ktorí sú na mori, v rovnakom ohrození života, avšak Ježiša nemajú po ruke?

Máme odvahu priznať si, že Ježiš je s nami v kritických momentoch, aj keď nie je na dosah ruky? Sme ochotní pomôcť tým, ktorí prežívajú búrku vlastného života? Necháme ich napospas vlastným strachom alebo im ponúkneme záchranné koleso?

Ježišova otázka „Prečo ste takí ustráchaní? Ešte stále nemáte vieru?“ je stále nezodpovedaná. Skúsme si túto otázku úprimne zodpovedať nielen pri pokojnej plavbe životom, ale aj pri plavbe na rozbúrenom mori, pri vážnych problémoch, ktoré zažívame. Skúsme sa pozrieť na Ježiša, ktorý pokojne spí na palube lode uprostred búrky. ■

Človek vníma len taký svet, ktorý v sebe nosí.
-Antoine de Saint-Exupéry

November je čas, keď rozmyšľame nad poslednými vecami v živote človeka. V tomto mesiaci, keď sme opäť nútení obmedziť naše aktivity a pohyb, nech je nám potešením a povzbudením článok z novembra 1996 práve o tejto téme.

POSLEDNÉ VECI...

■ BOŽENA KAJŇÁKOVÁ

Celý život človeka je vlastne prípravou na smrť. A tak už od narodenia človečička sa s ňou musí počítať.

V 1. Sam 20,3 kráľ Dávid hovorí: „Sotva krok je medzi mnou a smrťou.“ V liste Židom 9,27 čítame: „Ľuďom je uložené raz umrieť...“ To, aké stanovisko zaujme človek k smrti závisí

la neistota, priam až zúfalstvo. Prežitý život sa môže náhle javiť ako zbytočný, prázdny a nezmyselný. Mnohí títo ľudia sa možno vtedy budú cítiť veľmi osamelí a opustení, lebo na stretnutie so smrťou ich nebude môcť sprevádzať ani jeden z ich svetských priateľov (a iného nemajú).

Naopak, veriaci človek vie, že hoci by šiel údolím tieňov smrti, nemusí

od jeho názoru na existenciu Boha. Podľa toho potom bude žiť a tiež sa pripravovať na posledné veci.

Neveriaci človek, ktorý nepoznal Pána Boha, Jeho Syna a neokúsil z darov Ducha si môže povedať spolu s boháčom: „...odpočívať, jedz, pi, vesel sa!“ (Lk 12,19). Alebo sa v posledných chvíľach života u ľudí, ktorí ho prežili bez Pána Boha, môže dostaviť strach z neznáma, ktoré sa blíži, náh-

sa báť, lebo jeho Boh je s ním a je mu oporou. (2 Sam 22,19). Verí v Božiu milosť, lásku a odpustenie hriechov. Naplnený darmi Ducha Svätého prináša ovocie:

-snaží sa o pokoj a šíri ho ďalej: „...nakoľko je na vás, majte pokoj so všetkými ľuďmi.“ (Rim 12,18);

-raduje sa v Pánovi vždy: „Radujte sa v Pánovi vždycky! Opakujem: radujte sa!“ (Fil 4,4), aj keď sa blížia

problémy, choroba alebo koniec, aj vtedy dodáva druhým nádej a silu;

-modlí sa nielen za seba, ale aj za iných, lebo vie, že mnoho zmôže v účinkoch modlitba spravodlivého;

-je vyrovnaný a nebojí sa, lebo vie, kam ide a kto ho tam čaká.

Príklad: List učiteľky svojim kolegom a študentom.

„Môj lekár mi predsa len nakoniec povedal pravdu o mojej chorobe – je to rakovina v pokročilom štádiu a operovať to už nemá zmysel. Viete, keby tento lekár bol veriacim člove-

kom, nebol by tak dlho váhal a povedal by mi pravdu oveľa skôr. A tiež by nebol taký zhrozený, pretože by vedel tak ako viete vy i ja, že život, rovnako ako smrť sú si rovnocenné a sú nám rovnako vítané, ak žijeme podľa Božej vôle a v Jeho prítomnosti. Ak Pán rozhodol, aby som k Nemu išla už teraz, pôjdem rada. Nelúčim sa s vami s chladným „zbohom“, ale radšej s teplým „dovidenia“ do tej doby, kým sa spolu nevidíme v tej požehnanej zemi, kde Vám snáď budem smieť otvoriť dvere, až budete prichádzať.“ ■

VY SA PÝTATE, MY ODPOVEDÁME:

ČO HOVORÍ BIBLIA O DESIATKÁCH?

■ MONIKA BEŇOVÁ

V mnohých zboroch sa dávanie desiatkov zdôrazňuje až prehnane. Zároveň sa mnoho kresťanov odmieta podriaďiť biblickým požiadavkám, čo sa týka obetovania sa pre Pána.

Desiatky/milodary majú byť radosťou a požehnaním. Je smutné, že to v dnešnej cirkvi nachádzame len málokde. Oveľa častejšie sme svedkami toho, že milodary sú prinášané len z času na čas – a to ako pre zbor, tak aj pre Slova Božieho kazateľa. To druhé už pomaly miz-ne zo zvyklostí členov cirkevných zborov. No napriek tomu „milodary“ pre zbor i jeho „Pastiera“ sú biblickým konceptom života spoločnosti i zboru ako takého. „Hoden je pracovník svojej mzdy“ (1Tim 5,18).

Starozmluvným konceptom sú DESIATKY. Desiatok bol zákonnou po-

žiadavkou, podľa ktorej všetci Izraelci do chrámu dávali 10% všetkého, čo zarobili a vypestovali (Levitikus 27:30; Numeri 18:26; Deuteronomium 14:24; 2 Kronická 31:5). Z toho bolo zabezpečené fungovanie chrámu a bohoslužby v ňom, taktiež životie kňazov a levítov. Kňazi nemali podiel na pôde v Izraeli; keď bolo rozdelené územie Kanaánu medzi kmene Izraela, Lévi nedostal podiel na majetku, pôde, pretože jeho podielom mal byť Hospodin. Preto bolo nevyhnutné, aby tento kmeň dostával financie od ostatných, keďže sami

nemali zdroj obživy. Ale aj pre nich platila povinnosť odvádzať desiatok z desiatku, ktorý prijali. Okrem toho boli desiatky aj určené pre podporu chudobných, dnes by sme povedali sociálne odkázaných. A tak desiatok bol nielen istou formou cirkevnej dane, aj formou zabezpečenia diakonie či charity.

Nová zmluva nikde nenariaďuje, a dokonca ani neodporúča, aby kresťania mali záväzný systém desiatkov. Pavol len hovorí, že veriaci by mali oddeliť časť zo svojho príjmu na podporu cirkvi (1K 16:1-2). Malo by to byť z toho, „čo mohol každý usporiť“ (1K 16:2). Kresťania boli oslobodení od Mojžišovho zákona, a preto dávanie desiatku nebolo vyžadované tak, ako v Starej zmluve. Kresťania dávali dobrovoľne podľa toho, koľko kto mohol a mal. Toto je aj naše dnešné chápanie dávania.

Je tu však rozdiel. Kým pre nás dobrovoľnosť znamená: fajn, nemusím dať 10%, môžem dať aj menej, alebo dokonca aj nič, veď dajú iní; pre prvých kresťanov dobrovoľnosť

znamenala, že dávali viac ako 10%. Čítame, že mnohí dávali apoštolom k nohám celý svoj majetok, pričom to nebolo apoštolmi vyžadované.

A tak, keď my dnes argumentujeme dobrovoľnosťou, nech nám to nie je zámenkou pre zľahčovanie si kresťanského života. Lebo my ani do kostola nemusíme chodiť, ani sa modliť, ani Bibliu čítať, ani dávať. To všetko je dobrovoľné. Ale ak to všetko chýba v našom živote, môžeme ešte hovoriť o kresťanskom živote?

Kresťania by mali dávať podľa svojich možností, „z toho, čo usporili.“ Niekedy to znamená, že dajú viac ako desiatok, niekedy menej. Všetko závisí od schopnosti kresťana a potreby cirkvi. Ale každý jeden kresťan by sa mal usilovne modliť a prosiť o Božiu múdrosť v rozhodovaní o tom, koľko prispieť (Jk 1:5). „Každý nech dá, ako si umienil v srdci, nie z neo-choty alebo z prinútenia, lebo ochotného darcu miluje Boh“ (2K 9:7). A tiež, že „požehnanjšie je dávať, ako brať.“ (Sk 20,35). ■

PREČO SOM SI VYBRALA PRÁVE KOMENSKÉHO EVANJELICKÉ GYMNÁZIUM

■ ŽIAČKA EGJAK

Výber strednej školy je kľúčovým medzníkom v živote mladého človeka. Evanjelické gymnázium Jána Amosa Komenského som si vybrala asi 4 a pol roka dozadu a chcela by som sa s vami, bratia a sestry, podeliť s tým, čo ma k tomuto rozhodnutiu viedlo, ako sa na to dívam s odstupom času a aký vplyv to malo na môj vzťah s Pánom Bohom.

Začnem tým, ako som sa rozhodla pre EGJAK. Pamätám si, že som presne nevedela, čo chcem v živote robiť (niežeby tomu teraz bolo inak...), a preto som zvažovala gymnázia. Rozmýšľala som o Parku mládeže, aj o Šrobárovej a trochu aj o EGJAKu, nakoľko som tam poznala nejakých ľudí a Šimonka sa ma tiež snažila presvedčiť, aby som tam šla s ňou. Ďalším faktorom bolo, že niekedy začiatkom deviateho ročníka som sa obrátila a chcela som hľadať Božiu vôľu. Pýtala som sa Ho, kde ma chce mať, aké má so mnou na strednej plány a podobne, no odpoveď som nevidela, ani nepočula. Po napísaní prijímacích skúšok som bola skeptická, pretože som si uvedomovala, aké chyby som v nich urobila a počas toho týždňa, kedy som čakala na výsledok, som bola zúfalá. Pamätám si, že som plakala, lebo som stále nemala istotu, kam ísť. Bolo to piatkové poobedie

a asi päť minút na to, čo som plakala, mi zazvonil telefón. Z druhej strany sa ozvala Gabika Beňová, ktorá mi gratulovala, že ma prijali. Bola som prekvapená, no považovala som to za odpoveď na moju otázku, či tam ísť.

Našli sa aj takí, ktorí sa ma od tohto rozhodnutia snažili odhovoriť. Áno, na EGJAKu je veľmi veľa absurdít. A áno, kvantum vecí, ktoré sa tam študenti učia, je niekedy šialené. Tiež je pravdou, že škola v súčasnosti nemá takú úroveň, ako kedysi. No napriek tomu všetkému toto rozhodnutie doteraz neľutujem. Tá škola mi totiž dala veľmi veľa – a nemyslím to len po vedeckostnej stránke. Dala mi vzácne priateľstvá a tiež som sa mohla rozvíjať po stránke duchovnej.

Pamätám si, ako sa za mňa na prváckom kempe modlilo jedno dievča, ktoré mi povedalo, že Pán Boh má so mnou na EGJAKu veľké plány.

Neviem, či to povedala preto, aby ma povzbudila, alebo to skutočne mala povedať a urobila tak z Ducha svätého, no doteraz si tie slová pamätám. Rozmýšľala som, čo tým myslela, či sa to už naplnilo, alebo ešte to len príde, alebo či som to ja nepokazila. Nuž ale, my ľudia často zamýšľame ľudsky – a to, čo pre Boha môže znamenať veľa a môže to ovplyvniť veľa, často

toto Pán Boh použil a možno ešte použije na budovanie Božieho kráľovstva.

Na záver vás chcem povzbudiť, bratia a sestry, aby ste hľadali Božiu vôľu. Niekedy Vám možno odpovie Pán Boh zvláštne, ale to nevádi. A ak toto číta niekto, kto sa na strednú školu ešte len chystá (a možno premýšľa aj o EGJAKu), tak môj od-

vnímame ako nie dostatočné alebo nie dosť úžasné a podobne. Služba na EGJAKu, či už ide o vedenie skupinky, gjak tím alebo ostatné veci, ma však veľmi posunula, a verím, že aj

kaz pre neho znie: Ak je to Božia vôľa, tak s Jeho pomocou sa dá EGJAK zvládnuť dokonca aj bez kávy, a navyše ti to môže dať oveľa viac, ako si čakal, len sa nenechaj odradiť. ■

Spomínate si na jarné zatvorenie kostolov? Posledné bohoslužby, ktoré sme ešte vtedy mali, vyšli na 8. marca – to bol dodnes živý Medzinárodný deň žien.

A potom, keď boli bohoslužby opäť umožnené, sme sa v kostoloch po prvýkrát stretli v druhú májovú nedeľu – Deň matiek.

Ak by sme hľadali paralely medzi rôznymi dátumami, tam podobnú nájdeme aj v obidvoch termínoch zatvorenia – tom jarnom, aj teraz v jesennom. Teda aspoň v našom cirkevnom zbore by sme také paralely našli. Pretože v pláne aktivít nášho cirkevného zboru sme chceli tento rok zorganizovať dve stretnutia dôchodcov – prvé malo byť hneď v tú prvú zatvorenú nedeľu popoludní, to bola prvá aktivita, ktorú sme rušili, aj keď sme už mali pár ľudí prihlásených a druhé zatvorenie kostolov pripadlo na nedeľu, v ktorú sme chceli mať podľa plánov práve to druhé stretnutie.

Ale hľadať takéto dátumové paralely môže viesť k poverčivosti, preto si radšej na podobné veci dávajme pozor a nespájajme si nesúvisiace súvislosti spôsobom dnešných konšpirátorov typu: „Náhoda? Nemyslím.“

Ako zvládáte celú situáciu mnohých opatrení? Všetci sme z toho znechutení, cítime sa pod stresom, mnohí sa boja. Zo strachu a neistoty vznikajú medzi ľuďmi falošné závery a nádeje. Dajme si pozor, podľa Písma „skú-

majme duchov“ a rozsudzujme, čo je pravda a čo nezmysel. Pretože už dnes cítime medzi ľuďmi názorové rozdelenie. Každý verí svojim zdrojom informácií, nedopustíme, aby nám takéto rozdelenie rozdeľovalo aj naše rodiny, či cirkevný zbor!

Pochopiteľne, aj život v našom cirkevnom spoločenstve sa vplyvom opatrení celkom zmenil. Aktivita, ktoré boli plánované, sme museli rušiť. V októbri sme chceli okrem toho stretnutia dôchodcov pripraviť aj seniorátne stretnutie dorastu v Obišovciach, biblicko-rekreačný týždeň Modl. spoločenstva v Herľanoch či žatvu spevokol – po prvý raz v Košiciach na Terasé. Taktiež sa nám nerozbehli biblické hodiny, ktoré sme už aj v nedeľu vyhlásili, že budú.

Režim aktivít sa celkom zmenil. Bohoslužby sme nahradili domácimi pobožnosťami. Prosím, nezabudnime na ne, tento „koronačas“ je vďačnou pôdou pre diabolské volanie k odvyknutiu si a následnému odpadnutiu od viery, ktorá bez nedeľného spoločenstva skôr či neskôr zanikne. Ďakujeme všetkým tým, ktorí sa angažujú v distribúcii kázni do domácností. Kto chce, môže si ich nájsť aj na internetovej stránke zboru.

V októbri si pripomíname pamiatku reformácie, v našom senioráte aj s predchádzajúcim reformačným modlitebným týždňom. Tento nám nevypadol, no pripravili sme ho formou piatich večerných príhovorov. Dostupné sú na seniorátnej webstránke. Kázeň na reformáciu sme síce neposielali do rodín ako iné kázne, ale príhovor je opäť dostupný na internete.

Internet sa ukazuje ako úžasná pomôcka v tejto dobe. Nevie, ako by sme dnes existovali bez neho. Väčšina stretnutí, ktoré sa nedajú uskutočniť fyzicky, sa dajú nahradiť vďaka tomuto vynálezu. A tak besiedky, konfirmačná príprava, dorast, mládež, rodinky, dokonca aj ženy sedia doma pri svojich počítačoch či mobiloch

a majú tak svoje spoločenstvo. Pravda, nie každému to vyhovuje, ale lepšie takto, ako bez akýchkoľvek kontaktov! Neostávajme uzavretí, Pán Boh nás stvoril ako spoločenské tvory.

V správe za mesiac september som zabudol napísať, že v Bačkovíku sme 30.9. mali sobáš – do manželského stavu vstúpili Samuel Dolgoš z Vyšnej Kamenice a Juliana Grešová z Bačkovíka. Gratulujeme a prajeme veľa Božej priazne a sprevádzania v spoločnom živote!

V októbri sme sa aj lúčili – opustili nás: 23.10. Ján Milan Dolný, 77 r., Ďurďošik; 26.10. Marta Damová, r. Balogová, 66 r., Rankovce; Ondrej Šup, 87 r., Čakanovce. Pán nech posilní spomínajúcich v ich zármutku! Váš farár. ■

CIRKEVNÝ ZBOR ECAV RANKOVCE

PROGRAM ZBOROVÝCH PODUJATÍ

NOVEMBER 2020

Milí naši bratia a sestry!

Opäť sme sa dostali do situácie, keď kvôli opatreniam v boji proti koronavírusu sú zastavené klasické stretnutia aj v cirkvi.

Preto sa opäť dočasne nebudeme stretávať fyzicky na bohoslužbách, večerňach, biblických hodinách, besiedkach, konfirmačnej príprave, dorastoch, mládeži, rodinkách, spevokole, stretnutiach žien, posedeniach pri čaji či iných aktivitách, ktoré sú súčasťou nášho cirkevnozborového života.

Ak by však cirkev mala byť živá iba kostolmi a zborovými priestormi, to by bolo nezdravé.

Preto budeme hľadať možnosti, ako čo najlepšie formou dostupnej komunikačnej techniky obnoviť, čo sa dá.

Opäť budeme do vašich domácností distribuovať kázne k domácim pobožnostiam. Prosíme, urobte si vo svojich obývačkách každú nedeľu rodinné bohoslužby, použite vytvorené materiály, ak

je možné, spievajte piesne, modlite sa, prežívajte takto ako jedno duchovné spoločenstvo čas s naším Pánom.

Pristupujme k vzniknutej situácii zodpovedne, aj v cirkvi. Veď ak nebudeme zodpovední my v cirkvi, ktorí sme podľa evanjelickej etiky akýmsi svedomím národa, ako chceme, aby sa zodpovedne správali aj ostatní?

Pre ostatné aktivity sa pokúsime zabezpečiť online stretnutia formou moderných aplikácií.

Sviatosti a iné posvätné úkony (krsty, sobáše, pohreby) nie sú zakázané, ale s obmedzeniami, ktoré budeme taktiež dodržiavať.

Vydržme a bojujme každý, ako nám je to dané. Veríme, že tento boj s Pánovou pomocou víťazne vybojujeme a v čo najbližšom čase sa opäť uvidíme tvárou v tvár!

Vaši farárovci

Vydavateľ: Cirkevný zbor ECAV Rankovce **Redakčná rada:** Ľubo Beňo, Monika Beňová, Katarína Hašková, Mária Hrehorová, Daniel Goduš, Lucia Godušová, Janette Peková, Milan Vojtko **Grafika:** Ora et Labora et Lege s. r. o. **Ročník:** XXIV. **Číslo:** 11 **Adresa redakcie:** Ev. farský úrad, Rankovce 21, 044 45 **Mobil:** 0918 828 307 **E-mail:** casopis.slovo@gmail.com (redakcia), ecav@rankovce.sk (farský úrad) **Web:** ecav.rankovce.sk **Obálka:** Ilustračný obrázok.